

Annie M.G. Schmidt & Fiep Westendorp

Met Jip en Janneke door Nederland

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2014

Koud en toch lente

‘Hè,’ zegt moeder. ‘Ik heb geen bloemetjes in huis. Wat saai.’

‘Zullen wij bloemetjes plukken?’ vraagt Jip.

‘Ik geloof niet dat ze er zijn,’ zegt moeder. ‘Het is nog winter.’

Maar Jip roept: ‘Janneke!’

‘Ja,’ roept Janneke. ‘Ik kom al.’

‘Ga je mee bloemetjes plukken?’ vraagt Jip.

‘Goed,’ zegt Janneke.

En daar gaan ze. Ze gaan naar de wei.

Maar het is koud. En het gras is heel nat. En er zijn geen bloemen.

Er zijn wel schapen.

‘Hebben jullie het erg koud?’ vraagt Jip aan een schaap.

Het schaap kijkt hem aan. Maar het zegt niets.

‘Ze hebben het niet koud,’ zegt Janneke. ‘Ze hebben dikke bontjassen aan. Ze hebben het warm.’

Dan gaan Jip en Janneke verder. Ze gaan eens kijken in de laan. De laan waar

huizen staan. Huizen met tuintjes.

‘Kijk eens,’ zegt Jip. ‘Daar zijn bloemen.’ En hij wijst.

Ja, daar zijn mooie gele bloemen.

‘Maar die mogen we niet plukken,’ zegt Janneke. ‘Die zijn niet van ons. Die zijn van die mevrouw.’

‘Ja,’ zucht Jip. ‘Wat jammer.’

Maar de mevrouw van het huis zit voor het raam. En ze kijkt naar buiten. En ze ziet Jip en Janneke.

Ze komt naar buiten.

En ze zegt: ‘Willen jullie een paar takjes hebben? Een paar takjes met die gele bloemetjes?’

‘Astublieft, mevrouw,’ zeggen Jip en Janneke.

En dan haalt de mevrouw een mes. En

ze snijdt drie takken af. Hele mooie takken.

Jip en Janneke gaan naar huis.

Ze zijn zo gelukkig.

‘Kijk eens, moeder,’ zegt Jip.

‘Ach jongen,’ zegt moeder. ‘Wat heb je daar nou? Hoe kom je daar aan?’

‘Gekregen,’ zegt Jip.

Moeder zet de takjes in de vaas. En het staat erg prachtig.

En Jip zegt: ‘Nu ga ik iedere dag naar het huis in de laan. Dan krijg ik daar iedere dag bloemen.’

‘Nee hoor,’ zegt moeder. ‘Dat mag je volstrekt niet doen. Als het een beetje verder is, krijgen we zelf bloemen in de tuin. Wacht maar.’

En daar wachten Jip en Janneke nu op.

Eitjes kleuren

‘Hier,’ zegt moeder. ‘Ik heb tien eitjes. Ze zijn gekookt. Voor Jip vijf. En voor Janneke vijf. Ga nou maar kleuren.’

Jip en Janneke zitten aan tafel. Er ligt een grote krant op tafel. Voor het morgen. En ze hebben allebei een schort aan. En ze hebben ieder een penseel. En verf. Rood en groen en paars en blauw en geel.

‘Ik zal er een voordoen,’ zegt moeder. ‘Kijk, maak een gezicht op het ei. Met ogen en een neus en een mond. En een hoedje.’

Jip probeert het ook. Maar het ei is zo glad. En zo rond. Het ene oog komt boven en het andere onder.

Janneke maakt een ei met streepjes. En een met kloddertjes. Het wordt heel mooi. Wat hebben ze het druk.

En als moeder komt kijken, zegt ze: ‘Ooo! Prachtig!’

‘Ze zijn klaar!’ roept Jip. ‘Allemaal!’

‘En jullie zijn ook mooi gekleurd,’ zegt moeder.

Jip kijkt naar Janneke.

‘Ha, ha,’ roept hij. ‘Je bent groen en paars en blauw.’

‘En jij!’ gilt Janneke. ‘Je bent geel en rood en zwart!’

‘Kijk maar in de spiegel,’ zegt moeder.

En dan klimmen Jip en Janneke op een stoel. Voor de spiegel. Ze moeten zo lachen.

‘Nu zijn jullie zelf paaseitjes,’ zegt moeder.

